

3 Οκτωβρίου 2017

Μια διεθνική επέτειος επί Ελληνικού εδάφους

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

«24.000 Ἐλληνες ἀξιωματικοί καὶ στρατιῶτες... Ἀπόντες... Ἐπεσαν ὑπέρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς εἰρήνης...»!

Ἀναφορά στή διάσπαση τοῦ Μακεδονικοῦ Μετώπου τό Σεπτέμβριο τοῦ 1918, πού ὅριζε καὶ προκαθόριζε τό τέλος τοῦ Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου μέ τούς πολλαπλάσιους νεκρούς καὶ τήν ἥττα τῆς Βουλγαρίας, τή συνθηκολόγηση τῆς Αύστρουγγαρίας, τήν ἀπόσυρση (παραδοχή εἰρήνης) τῆς Γερμανίας.

Δέν ἦταν ὁ μόνος τιμητικός ἀπολογισμός συμμετοχῆς μέ νεκρούς καὶ ἀναρίθμητους τραυματίες καὶ πολεμιστές. Τόσες καρδιές, τόσες συνειδήσεις, ὡρίμων καὶ παιδιῶν, ἔνστολων καὶ μή, ἀκουσαν ἐνάριθμες τιμητικές ἀναφορές μνημοσύνης πεσόντων στό Διασυμμαχικό Μνημεῖο Πολυκάστρου σήμερα, Κυριακή 1η Όκτωβρίου 2017.

Στό ὕψωμα μέ τό Ναό τῆς Ἀναλήψεως καὶ τό Πολυ-ηρῶ, ἀριστερά τῆς νέας Ἐθνικῆς ὁδοῦ, 63 χλμ ἀπό τή Θεσσαλονίκη πρός τούς Εύζώνους. Συγκεντρωμένοι πολιτικοί, διπλωματικοί καὶ στρατιωτικοί ἀνώτεροι καὶ ἀνώτατοι ἐκπρόσωποι ἀπό τήν Ἑλλάδα, ἀπό τή Γαλλία, τή Σερβία, τό Ἦνωμένο Βασίλειο (Ἄγγλια), τήν Ἰταλία, τήν Ρωσία, ἐκπρόσωποι ἀποστράτων τῶν τότε συμμάχων χωρῶν, σημαίοφόροι,

τιμητικά άγηματα άπό Έλλαδα καί Σερβία, ἐκπρόσωποι τῶν μαθητῶν τοῦ Δήμου Παιονίας. Μέ σημεῖο ἀναφορᾶς τό συμβολικό Πολυ-ηρῶο καί τίς προτομές τῶν πρωθυπουργῶν τῶν συμμάχων χωρῶν.

Ἡ ὅλη τελετή ξεκίνησε μέ τήν ἐπιμνημόσυνη Δέηση πού ἀνέπεμψε ὁ Μητροπολίτης Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως & Πολυκάστρου κ. Δημήτριος, ἐν μέσῳ τῶν Ἱερέων καί Διακόνων: «...ἐπάκουσον ἡμῶν δεομένων σου ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ καί κατάταξον ἐν τῇ χορείᾳ τῶν ἐκλεκτῶν σου τάς ψυχάς τῶν προασπιστῶν τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος ἡμῶν, πάντων τῶν προσαναλωθέντων καί τῶν ἐθελοντί στρατευσαμένων, ἔξαιρέτως δέ τῶν ἀγωνισαμένων καί θυσιασθέντων ὑπέρ ἀπελευθερώσεως τῶνδε τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος ἡμῶν ἀπό τῶν ἐπιβούλων• καί τῶν συναγωνισαμένων, τῶν καί ἀρωγῶν θυσίας ὑπέρ προασπίσεως τῆς ἡμετέρας πατρίδος ἀπό τῶν ἐπιβούλων• καί ὅσων συμμάχων τῆς ἡμετέρας ἐλευθερίας, ὑπέρ καί τῆς δικαίας εἰρηνεύσεως τοῦ κόσμου. Τούτων γάρ τά πνεύματα ὡς νέφος ἡμῖν ὥδε περίκεινται, καί ἀπό τῶν μέν οἱ ἀφανεῖς τύμβοι τῶν τιμίων αὐτῶν ὄστέων τά ὅρια τῆς πατρίδος ἡμῶν ὁροθετοῦσιν, ἀπό τῶν δέ τά ἀπολειφθέντα τῶν σωμάτων τήν κοινήν ἔξανάστασιν προσμένουσιν... Ἐπίβλεψον, Κύριε, ἵλέω ὅμματι ἐφ' ἡμᾶς καί ἐπί τόν κόσμον σου ἄπαντα. Ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν θηρευόντων τήν εἰρήνην ἀοράτων καί ὁρατῶν πολεμίων. Πρόστηθι τοῦ λαοῦ σου καί τῶν ἀρχόντων ἡμῶν καί τοῦ φιλοχρίστου στρατοῦ, ἐν ἐλέει καί οἰκτιρμοῖς, τήν σήν εἰρήνην παρεχόμενος ἡμῖν καί τοῖς ὅμοδόξοις ἀδελφοῖς ἡμῶν καί πᾶσι τοῖς ἐνταῦθα συνηγωνισμένοις ἡμῖν...». Ἐψάλη τό “αἰωνία ἡ μνήμη”, τό ὅποιο καί παιανίσθηκε ἀπό τή στρατιωτική μπάντα τοῦ Γ΄ Σ.Σ.

Ἡ τελετή συνεχίστηκε μέ ὅμιλίες τοῦ ἐκπροσώπου τῆς ὑπουργοῦ Μακεδονίας-Θράκης, τοῦ δημάρχου Παιονίας, τῶν ἐκπροσωπούμενων τότε συμμάχων χωρῶν στήν οἰκεία γλῶσσα (ἢ Γαλλική μέ παράλληλη ἐλληνική μετάφραση), κατάθεση στεφάνων, ἀπολογισμό τῆς θυσίας στρατευμένων. Στό τέλος παιανίστηκαν οἱ Ἐθνικοί Ὑμνοί τῶν συμμάχων χωρῶν.

Γιά τόν Ἑλληνισμό ὁ πανηγυρικός ἀπολογισμός ἐκείνης τῆς εἰρηναίας νίκης σήμαινε πολλαπλάσιες βέβαια θυσίες, τίς ὅποιες συμβόλιζε ἡ παρουσία ἐκπροσωπούμενου τοῦ Συλλόγου Μικρασιατικῶν Σωματείων, πού κατέθεσαν στεφάνι στό Πολυ-ηρῶο.

Καθώς τό 1918 δέν ἦταν μόνο ἔνα τέλος ἔχθροπραξιῶν πού διέσωσε τά βόρεια σύνορα τῆς πατρίδας μας, ἀλλά σηματοδότησε στή συνέχεια τή Μικρασιατική ἐκστρατεία καί τίς ἐπακόλουθες δεινότατες θυσίες.

Καί ἔδω ἀνοίγει ἔνα τεράστιο κεφάλαιο Ἀπολογισμοῦ τῆς ἀνθρώπινης Ἱστορίας, πού διαρκῶς πορεύεται διά πολέμων καί εἰρήνης.

Διάλειμμα πνευματικῆς ἀνάνηψης καί ἀναψυχῆς

Τί εἶναι ἡ εἰρήνη; Ὡς ὅρος τοῦ αὐτόνομου ἀνθρώπινου λεξιλογίου, δέν εἶναι τίποτε παραπάνω ἀπό τό μεσοδιάστημα πολέμων.

Μᾶς τό δείχνει ἡ πανανθρώπινη Ἱστορία, παρ' ὅλη τήν ἐπίφαση τῶν “ἐνοποιῶν” διεθνῶν σχηματισμῶν καί συσχετισμῶν, πού εύτυχῶς καί ὑπάρχουν γιά νά τρέφουν κάπως τίς ἐλπίδες μας.

Οἱ διεθνεῖς πολιτικές διακηρύξεις εύτυχῶς πού ἐπινοοῦνται καί ἐφαρμόζονται κατ' ἐπίφασιν στήν ἐπιφάνεια τοῦ πανανθρώπινου “εἶναι”, γιά νά μήν ἀποθαρρυνόμεθα καί παραιτούμεθα ἀπό τό δικό μας καί τό συλλογικότερο Ἱστορικό χρέος τῆς διαδοχῆς κάθε νεότερης γενιᾶς στό πηδάλιο τῆς δημιουργικότητας, τῆς ζωντάνιας, τῆς ἀλληλοπροσφορᾶς, τῆς διαχείρισης τῶν εὔκαιριῶν.

Όμως, οἱ ἐλπίδες εἶναι φροῦδες. Ἀπό δεκαετιῶν βρισκόμαστε στή δίνη τραγικῶν ἔξελίξεων, περιφερειακῶν ἀνά τόν κόσμο, πού ὀλοέν καί κατατρύχουν τήν ἐπιβιωματικότητα ἔθνῶν, κρατῶν, μεγάλων ὁμάδων ἀνθρώπων.

Καί τοῦτο, καθώς ὅχι ἀπλά ὁ ἀνθρωπος-ἄτομο, ἀλλά ὁ ὄλος ἀνθρωπος «μετά τήν πτώση... ἔγινε πεδίο μεταξύ τοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἔχθροῦ. Τό σπέρμα πού ἔρριξε ὁ Σατανᾶς στήν καρδιά καί τό νοῦ τοῦ Ἀδάμ —τό λογισμό νά γίνει θεός χωρίς τόν Θεό— σφηνώθηκε τόσο βαθιά στό εἶναι μας, ὥστε νά βρισκόμαστε ἀδιάκοπα ὑπό τό κράτος τῆς ἀμαρτίας. ”Ηδη ἀπό τή γέννησή μας γινόμαστε κληρονόμοι τοῦ Ἀδάμ.

Μποροῦμε νά ζήσουμε τήν κατάσταση τῆς πτώσεως, πού εἶναι μιά φοβερή ἀπόκλιση ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Πατρός, ώς τή μόνη πραγματικότητα τοῦ ἀνθρώπινου εἶναι... Μετά ἀπό δύο παγκοσμίους πολέμους —οἱ πόλεμοι εἶναι ἡ κατεξοχήν ἀμαρτία—, ὁ σύγχρονος κόσμος ἔχασε τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...» (Ἀρχιμανδρίτου Σωφρονίου, Περί Πνεύματος καί ζωῆς (Πνευματικά κεφάλαια), ἐκδ. Ι. Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου, Ἔσσεξ Ἀγγλίας 1995, σσ. 19-20, κεφάλαια 10, 11, 12, 14).

Συνεχίζουμε νά ύπαρχουμε, ἐπειδή εύδοκεῖ προαιωνίως καί προνοεῖ ὁ Κύριος. Ὑφιστάμεθα ὡς ἄνθρωποι καί καλούμεθα νά “ταυτοποιηθοῦμε” ὡς πρός αύτό γιά τό ὅποιο Ἐκεῖνος θέλησε: μέ τήν ἐθελούσια διαδρομή μας ἀπό τό κατ’ εἰκόνα στό καθ’ ὄμοίωσιν.

Ἐστω κι ἄν ἔμεῖς ἀγωνιοῦμε καθημερινά γιά μιάν κατάχρηση τοῦ κατ’ εἰκόνα καί παρωθούμεθα ἀπό τόν μισόκαλο στήν ύπαρκτικότητα ἀπό τό κατ’ εἰκόνα πρός τήν παραφθορά της. Ἀκόμη καί σήμερα, 2000 χρόνια μετά Χριστόν.

Κι ἄν θέλουμε ὀφθαλμοφανεῖς ἀποδείξεις, μᾶς τό δείχνει «...ὅ πολιτισμός στόν ὅποιο ζοῦμε [πού εἶναι] κουλτούρα τῆς πτώσεως» (ἐνθ. ἀν. σ. 20, κεφ. 13).

Ἡ παγκοσμιότητα ύποτίθεται πώς ὀραματίζεται ἔνα ἀσφαλέστερο καί δημιουργικότερο “αὔριο”. Κι ὅμως συνεχῶς ἄνα τόν κόσμο βλέπουμε μπροστά μας πολέμους καί ἀκαταστασίες καί μάχες. Ἀκόμη κι ἄν θέλουμε νά κλείσουμε τά μάτια μας καί τά αύτιά μας στήν ἐγγύτητά τους, μᾶς πολιορκοῦν μέ τήν ἀμεσότητα τῆς ἡλεκτρονικῆς τους προβολῆς.

Νά παραιτηθοῦμε ἀπό τό “εἶναι”, οὕτε τό θέλουμε οὕτε καί τό μποροῦμε. Εἴμαστε θεόκτιστοι. Νά διαχειρισθοῦμε τό “θέλειν”, μέ ἀνθρωπινότερο τρόπο ζωῆς καί ύπαρξης, ὅλοι μας τό ἐπιποθοῦμε, ὅλοι μας τό εὐχόμαστε, ὅλοι μας τό στοχεύουμε μέ τά ἐπιφαινόμενα διαχείρισης τῆς ύπόστασής μας, μέ τόν πολυδιάστατο πολιτισμό μας.

Σ’ αύτήν τή νηφαλιότερη θέα τῶν πραγμάτων, στήν ἀναστήλωση τῶν ὄλοέν κατερραγμένων ἐλπίδων μας —ὅλοι μας τό βλέπουμε— δέν μποροῦμε νά σταθοῦμε αύτόνομοι, αύτοδύναμοι. Αύτεξούσιοι ναί, ἀλλά αύτοδύναμοι εἶναι ἀδύνατον.

Στά χέρια μας —πάλι τό λέω διαπιστωτικά— ἔχουμε τό “θέλειν”, ὅχι τό “εἶναι”. Κι ἄν μιλήσουμε θεολογικά, στά χέρια μας ἐκ Θεοῦ μᾶς δόθηκε τό “θέλειν καί τό ἐνεργεῖν ύπέρ τῆς εύδοκίας”.

Σ’ αύτήν τήν προοπτική, δῶρο ἀναψυχῆς μαζί καί ἀνάνηψης, ἔρχεται ἡ δοσμένη ἀπό τόν ἐνανθρωπισμένο Θεό μας ἐκκλησιαστικότητα. Ὄπως μᾶς τήν πιστοποιοῦν καθημερινά οἱ ἐθελούσιοι ἄνθρωποι τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ καθημερινή ἀναφορά σ’ αύτούς ἐρμηνεύει ἐσχατολογικά τόν ἐνιστορισμό τῶν πολεμικῶν ἀνθρώπινων θυσιῶν ύπέρ ἐλευθερίας καί εἰρήνης. Καί μᾶς καθοδηγεῖ σέ ἀφύπνιση εἰρηναίας δημιουργικῆς ἐπιστροφῆς στό Σωτήρα καί Θεό μας Ἰησοῦ Χριστό διά τῆς Ἐκκλησίας.

Πραγματικό διάλειμμα ἀναψυχῆς μέσα στήν τόση παραφορά καί ἔνταση τῶν

όριακῶν πιά διεθνικῶν προβλημάτων πού ἀπό παντοῦ μᾶς ζώνουν κι ἐμᾶς.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΩΝΚΕ ΣΤΗ ROMFEA.GR

ΔΗΜΟΣΙΕΥΩΝΚΕ ΣΤΗ ROMFEA.GR

Πηγή: romfea.gr